

Egy idősödő ember imája az éjszaka közepén

Uram! Az éjszaka csendjében, amikor felébredtem már az első álmomból, nem gyújtok villanyt, nézek a sötétbe, amely körülvesz. Lehunyom szememet. Halványan, majd kis idő múlva élesebben képek villannak be életem történéseiről. Először a tegnap eseményei, majd egyre távolabb lépek a jelenből a múltba. Ami megmaradt az emlékezetemben, mind olyan kép, amelyekben emberek vannak. Öröm, bánat, ölelés és elzárkózás, kapott és adott jó szó, vagy éppen ezek hiánya. Végignézve a soron: elment felettünk az élet. Évtizedek. A múlt fátylába burkolózó emlékek nem képek csupán, hiszen átélt történetek mind.

Mostanra már egyre többször jut eszembe, hogy mit, hogyan tettem, mit tehettem volna máshogy vagy jobban. Bizony, kísért minden elmulasztott idő, amelyben nem vettem észre a lehetőségek ajándékát. Nem virrasztottam, nem álltam készen. Pedig hányszor szólítottál meg: „Álljatok készen, mert nem tudjátok, hogy a házigazda mikor érkezik...”. Azt megtanultam, hogy ez a felszólításod nem csak arra vonatkozik, hogy egyszer majd meg kell állnom előtted, hanem arra is, hogy bármikor megjelenhet életemben ajándékozó jószágod. Biztos, hogy sokszor voltam vak és süket, nem vettem észre, hogy valakiben éppen felém jöttél. Sok bástya kidőlt mellőlem, aminek-akinek nekidönthettem a hátamat, amikor már nehéz volt a feladat, vagy éppen nagyon elfáradtam. Ahogy múlik az idő, egyre tovább tart egy-egy feladat elvégzése, egyre nehezebben mozdul kezem, lábam. Azt szokták mondani, hogy szép az öregség. Szerintem meg nem. A fiatalság szép, az öregségnek az értéke nem a szépségben van. Persze, ha az ember erre nem jön rá a múlt időben, akkor csak a keserűség lesz úrrá rajt. Bevallom -úgyis tudod-, sokszor gondolkodok arra, hogy mi és mennyi van még hátra, hiszen az én lemezemnek is már a „B” oldala forog jócskán.

Mielőtt beledölnék itt a saját dugámba, és hagynám elhatalmasodni magamon a hiányok keserűségét, az egyedüllét nyomasztó és fájó terhét, bogarászok azok között a képek között, amelyek örömet adtak. Azért ezekből is van sok. A te ajándékaid nekem, és akik eljuttatták hozzám... Köszönöm! Köszönöm, hogy mindig mellettem vagy, harcok ifjúságomban, csendesen öregedő bensőmben. Köszönöm, hogy adsz rám forduló tekintetet, felém nyúló, megtartó kezet.

Kinyitom a szememet. Ugyanúgy a sötét vesz körül, de lassan eljön a reggel, felkel a nap és nekilódulok a tennivalóknak. Recsegnek már az ízületeim, előbb kell elkezdni mindent, hogy a végére érjek a tennivalóknak, de van úgyis, hogy félbe kell hagynom. Az elvégzett munka azért még ad lendületet, még ha nem is úgy gurul a szekér, ahogyan szeretném. Szerencsém, hogy itt laksz a lelkemben, ettől békés vagyok.

Azért, Uram, van egy kis bajom ezzel a múlt idővel. Ha tudnál adni egy olyan időkapcsolót, amivel ha akarom, gyorsíthatnám az időt, ha akarom, lassíthatnám, jó volna. Alighanem adtál is már, hiszen a dolgoknak az időhöz való viszonyát a mélység határozza meg, ezt megértettem már. Amilyen mélyen élek át valamit, annyira enyém az idő. Látod, milyen sokszor máshol keresem a megoldást!

Uram, most még próbálok aludni egy kicsit, aztán majd reggel kezdjük újra! Ha esetleg mégsem nyílik ki a szemem napodra, akkor meg majd elmondom neked a többit odaát. Mert hát előbb-utóbb csak találkozunk szemtől-szemben. De amíg úgy gondolod, hogy itt van dolgom, segíts, hogy ne keseredjek el, adj a „küzdelmekben kedvet és erőt, hogy győzedelmes életharc után majd tisztán állhassak szent színed előtt.”

Ámen.